

часове на дневния трудъ, азъ съмъ нѣкакъ въ призракъ. Надзиравамъ работниците по пжтя. А какво вършатъ, какво ме питатъ — незнамъ. Мисълъта ми е по тебъ.

Страшна мъка!

И само кога се уединя и гледамъ: небето, морето, простора — нѣкакъ по-леко ми става.

* * *

Загледанъ въ далечинитѣ, погледъ ми спрѣха цвѣнали бѣли лилии, срѣдъ разлѣнитѣ води на малката рѣка, гдето се влива въ морето.

Сине небе, смараглова заспала вода — и бѣли широколистни лилии. . . И надъ всичко нависнало дълбоко, бездѣнно мълчание.

Тѣй пленителни сж бѣлитѣ лилии подъ синето небе! А тѣй тжжно е на душа ми! . . . Тжжно, и пакъ тѣй сладка е тази безпредѣлна тжга! Тѣй безизходна, че иска ми се да заспя; да ме гали дѣхавия лѣхъ на тжгата, що ми навѣватъ бѣлитѣ лилии. Защото лилиитѣ сж моитѣ бѣли тжги по тебъ, а тѣхното дихание сж моитѣ ожидания по незнайни бжднини.

15.

Може би ти ще окъснѣешъ. И още дълго ще трае твоето мълчание. Не знамъ! Ала азъ чувствавамъ вече, че цѣлото ми сжщество е мълчание. Че азъ съмъ частица отъ оная кристална тишина, която се разкриля надъ смълчалото се море, кога е заслушано: въ първитѣ трѣпки на своето пробуждане, или се униса предъ ранно утро, кога зората излеко натопява крака въ тихитѣ води, преди да се понесе на пурпурно златни крила въ небесата.

Твоето мълчание е мъка. И пакъ ми звучи като пѣсень, дивна, невнятна пѣсень, която крепи моя животъ.